

Geluiden van de mens

Vanavond belde ik mijn moeder om te vragen hoe het met haar was, ze heeft enkele maanden geleden een nieuwe knie gekregen, "van het ziekenhuis". Zo vertellen oude mensen dat. Als je geboren bent in het begin van de vorige eeuw en als kind naar buiten rende om een auto voorbij te zien komen en een vliegtuig in de lucht nog iets was om te bewonderen, mag je pas meepraten!

Ons leven gaat momenteel razendsnel, heb ik gisteravond een verhaaltje geschreven, mijn webmaster stuurt het de wereld in en dezelfde dag ontvang ik een reactie uit Amerika. Mijn vader had al zijn bedenkingen bij de eerste raket naar de maan en dacht dat een vuurpijl niet hoger kon gaan dan dat je hem kon zien, laat staan de eerste voetstappen van de mens op de maan. Tevens zat ik uren met mijn vader, een Drent uit "tenen" gesneden, te praten over het ontstaan van onze hunebedden. We kwamen er vaak niet uit, mijn vader is niet meer onder ons, en ook als ik er niet meer ben, staan de hunebedden er nog steeds!

Mijn moeder zat vanavond, terwijl ik belde, naar de TV te kijken. Ook een product uit en door haar tijd op onze aarde ontstaan! Ze keek naar mensen die problemen hadden met hun kinderen. Er komt dan een mevrouw in je huis en die verteld dan hoe je de kinderen moet opvoeden. Natuurlijk waren er in mijn moeders tijd ook problemen met de opfok van de jongen, maar dat werd in familiesfeer opgelost. Tegenwoordig komt er een specialiste bij die haar bevindingen voorleest uit een boek. Zelf heeft ze geen kinderen.

Ik vertel mijn moeder dat het probleem in opvoeding van de kinderen ook vaak bij de ouders ligt. Als ik het stemgeluid hoor van een ouder tegen hun eigen kind: "Ik breek alle botten in je lijf, als je nu je kamer niet opruimt, of je kunt voor mij de klere krijgen, of ik stamp je voor je knar als je niet op tijd bent, kun je moeilijk opvoedbare kinderen door zulk soort uitdrukkingen laten ontstaan! Ik kan nog vele "denigrerende" uitdrukkingen van ouders naar kinderen toe op papier zetten, maar laten we het hier maar bij laten.

Op en in mijn asiel breng ik kinderen in contact met vele verschillende diersoorten. Ook ik hoor regelmatig schreeuwgeluiden van kinderen naar de dieren. Als ik hun dan daarop aanspreek en hun vraag waarom ze zo agressief zijn naar de dieren, krijg ik te horen: "Die stomme geit rent steeds weg als ik haar wil vangen!" Ik leg hen dan uit dat je een eenmaal opgejaagd dier niet zomaar in je armen kunt sluiten om het daarna te knuffelen. Je moet eerst het vertrouwen winnen van een dier! Zolang jij achter een dier aanrent en denkt dat jij de baas bent, zul jij nooit de liefde van een dier ervaren!

Terwijl ik dit schrijf verteld Paul Simon mij op een CD over 'Something so Strong'. Een prachtig lied met woorden van een zeer grote waarde voor de mensheid op onze aarde. Hij verteld dat elk mens een bijzondere en onuitputtelijke kracht in zich heeft om voort te leven. Nu heb ik dat probleem samen met "onderdrukte mensen" ervaren. In Zuid-Afrika hebben mensen die geloofden in een nieuwe toekomst jaren gewacht op Mandela. Ondanks alle vernederingen behielden ze hun trots.

Iets wat je koestert en wat dierbaar is, sluit je in je hart. Wat vast verankerd is, kan niemand je afnemen! Het geloof in een betere toekomst heeft menig mens in leven gehouden! Maar al te vaak zetten wij mensen onze taal en agressie tegenover mens en dier om in vervaarlijke en dodelijke middelen. En daardoor gaat de veroordeelde tegenpartij weer in de aanval met anti-raketten, gevolgd door anti-anti-raketten en die worden weer opgevolgd door anti-anti-anti ... ik weet het niet meer. Op den duur weet niemand meer wat de oorzaak van het conflict was. Als we allemaal in ons lichaam het recept bezitten om vredelievend met elkaar om te gaan, waarom maken we daar dan geen gebruik van! Het kost vele mensen levens, elke dag weer. Ik moet toegeven dat het journaal op onze TV dan minder interessant wordt. De nieuws lezer verteld dan. Er zijn vandaag geen mensen gestorven door toedoen van een medemens maar er is wel een klein mensje geboren in een iglo in het koude Alaska ... de moeder is overgelukkig.

Het kleine mensje heeft ook al geluiden voortgebracht en de kreetjes van het kindje zouden volgens deskundigen kunnen wijzen naar het begin van een nieuwe wereld. Geen enkele agressie naar de medebewoners op onze aarde kon worden vastgesteld. Geluiden van de vroegere mens, veroorzaakt door te ver geopende kaken, waren niet in de genen van dit mensje aangetroffen.

Lieve mensen, wat ik wil vertellen met dit verhaal is dat de mens, met al zijn nieuwe verworven ontwikkelingen die ons ten dienste staan en machtiger maken, het welzijn van zijn medebewoners op aarde, de dieren, vergeten heeft!

Het geschreeuw van de mens is de laatste eeuwen, in decibellen gemeten, vele malen groter geworden dan het geluid van de dieren!

De dieren zijn constant gebleven in hun blijvende roep naar vrijheid. Geen enkel dier, van konijn tot wandelende tak heeft zijn stem verheft.

Het zou ook best kunnen zijn dat de mens de boodschap die onze dieren uitzenden, niet kunnen ontvangen. En dat is volgens mij vaak het probleem in het welzijn van onze huisdieren!

Als elke nieuwe stierenvechter in Spanje binnen twee minuten in de arena, dodelijk aan de horens van een stier zou worden gespietst, zal mogelijk het geschreeuw van de mens verstillen, als het geweer van een jager op dieren nou eens de tegengestelde richting zou gaan schieten zou het meer plezier opleveren voor vele mensen (en dieren)!

Lieve lezers, ik ben heus niet zwaar op de hand of zwaar dragend of alternatief of wat dan ook. Als man ben ik linksdragend en dat schijnt niet abnormaal te zijn om van dieren te kunnen houden. Wat mij wel frustreert is het gescheld, het geschopt en het geschreeuw van de mens naar ons medewezen op aarde, het dier!

De dankbaarheid van mijn moeder voor haar nieuwe knie en het gezang van de dankbare merel, met haar vijf jongen in mijn klimop, gaven mij een reden tot het schrijven van een verhaaltje.

Schreeuwen tegen mens of dier is een uiting van ... onmacht!

SKUKUZA